

ΠΑΝΔΩΡΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Ευρτάχται: Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ, Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ. κ.λ.

ΤΟΜΟΣ Α.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΙΠ'. ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1850.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ. Σάρα Θ . . . Μετάφρασις ὑπὸ 'Ι. Ρ. Ρ. — 'Ο Λόρδος Κλίβης ὁ θεμελιωτὴς τοῦ ἐν τῇ 'Ινδικῇ Βρετανικοῦ Κράτους (συνέχεια). Μετάφρασις, ὑπὸ Κ. Π. — 'Ὀδοιπορικαὶ Ἀναμνήσεις, ὑπὸ 'Α. Ρ. Ρ. — 'Ριένζις, (συνέχεια), ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Ν. Δ.

ΕΙΚΟΝΕΣ. Σιδηρόδρομος, — Ἡλεκτρικὸς τηλεγράφος.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, παρὰ τοῖς Συντάχταις, καὶ παρὰ τῷ Τυπογράφῳ Κ. Χρ. Δούκα.

ΕΝ ΤΗ: ΔΟΠΗ: ΕΛΛΑΔΙ, παρὰ τοῖς ΚΚ. ἐπιστάταις τῶν ταχυδρομείων.

ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, παρὰ τοῖς ΚΚ. Ἑλλ. προένοις.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, παρὰ τῷ Κ. Τ. Σταυρίδῃ

ΕΝ ΣΜΥΡΝΗΙ, παρὰ τῷ Κ. Ι. Μάγνῃ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΪΑΗΡΕΤΕΑ.

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ δρ 16, ἐλευθέρᾳ Ταχυδρομικῶν.

ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑΙ γρόσις 80, ἐλευθέρᾳ Ταχυδρομικῶν.

ΕΝ ΔΑΚΙΑΙ Δίστηλι 3 1/2 δμ.

ΕΝ ΡΩΣΙΑΙ Ρόβλι 3, δμ. 7, δμ.

ΕΝ ΤΗ: ΙΟΝΙΩ: ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ: Δίστ. 3, δμ.

ΑΛΛΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ Φράγκα 16. Τὰ Ταχυδρομικὰ εἰς βάρος τῶν Συνδρομητῶν.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΧΡ. ΑΝΑΣΤ. ΔΟΥΚΑ.

1850.

ΑΓΓ Ε Λ Ι Α.

Εἰς τὸ ἐξώφυλλον τῆς ἡ Πανδώρα θέλει ἀναγγελλεῖ πάντα τὰ ἐν Ἑλλάδι ἐκδιδόμενα βιβλία, ὧν ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ πρὸς τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν προσέτι δὲ καὶ προσοχῆς τινος ἄξια ξένα βιβλία, τὰ ὁποσδήποτε ἀφορῶντα τὴν ἀρχαίαν ἢ νέαν Ἑλλάδα.

Εἰς τὸ αὐτὸ δὲ ἐξώφυλλον δέχεται νὰ καταχωρίζῃ καὶ παντὸς εἶδους φιλολογικὰς ἀγγελίας, πρὸς 20 λεπτὰ τὴν γραμμὴν διὰ δημοσιεύσιν εἰς ἓν μόνον φυλλάδιον, πρὸς 40 λ. δὲ διὰ τρεῖς ἄλληκαλλήλους δημοσιεύσεις.

ΕΠΙΤΟΜΗ

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ.

ὑπὸ Γεωργίου Α. Ἀνδρεοπούλου.

Ἐκδοθεῖσα δαπάνῃ

ΧΡ. Α. ΔΟΥΚΑ.

Τόμος Δεύτερος.

Ἐν Ἀθήναις, Τυπογραφεῖον Χρήστου Ἀραστασιῶν Δουκά. 1849. Τιμᾶται δραχμ. 4.

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΑΖΑΜΙΑΣ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1851.

Μετὰ πολλῶν εἰκοτογραφιῶν, δηγημάτων καὶ στίχων.

Ἐν ἈΘΗΝΑΙΣ, Ἐκ τῆς τυπογραφίας Κ. ἈΝΤΩΝΙΑΔΟΥ. Τιμᾶται Λεπτὰ 75.

ΑΓΓΕΛΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΤΟΥ ΚΑΖΑΜΙΑ.

Ὅλαι αἱ περὶ τῶν φάσεων τῆς σελήνης καὶ αἱ περὶ τοῦ ἡλίου σημειώσεις δύο Ἰταλικῶν ἡμερολογίων τοῦ 1851 φερόντων ψευδωνύμως τὸν τίτλον τοῦ Καζαμιά, τὰ ὁποῖα ἐλάβομεν ἐξ Ἰταλίας, καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἡμερολογίου τῆς Βενετίας, καθὼς καὶ ἄλλου τινὸς ἡμερολογίου φέχδοθέντος ἐν ταῦθα, εἶναι ΕΣΦΑΛΜΕΝΑΙ.

Ἐξ ἐναντίας αἱ τοῦ παρόντος ἐρανισθεῖσαι ἀπὸ τὰ ἀσφαλέστερα ἡμερολόγια τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἐξακριβωθεῖσαι ἐν Ἀθήναις ὑπὸ Ἑλληνοῦ ἐπιστήμονος, εἶναι καὶ ἀκριβέσταται καὶ λεπτομερεῖς. Ἀρκεῖ νὰ ῥίψῃ ἐν βλέμμα ὁ ἀναγνώστης εἰς τοῦτο διὰ νὰ πεισθῇ ὅ,τι δὲν ἀντεγράψαμεν ἀνεξετάστως ξένα ἡμερολόγια. Θίλει ἐπίσης παρατηρήσει ὅ,τι δὲν ἔγεινεν ἐν ταῦθα μέχρι τῆς σήμερον, δηλαδὴ τὴν σημείωσιν τῆς ἀξομειώσεως τῶν ἡμερῶν καὶ τῶν νυκτῶν ὑπολογισθεῖσαν, ὅχι κατὰ τὸ μεσημβρινὸν τῆς Ἰταλίας, ὅπως μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῶν Ἀθηνῶν.

ΦΥΛΛ. 18

TOM. A.

Η ΠΑΝΔΡΑ.

ΣΑΡΑ Θ...

Παρά Σαρ-Λαμβέρτου.

Εκ του Γαλλικού.

Εἶχον παρῆθη πέντε ἔτη ἀφ' ὅτου ἀπεπεράτωτα τὰς περιηγήσεις μου καὶ ἀφ' οὗ ἐσπούδασα τὸν ἀνθρώπον εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, εἰς τὰς ἀλύας, καὶ εἰς τὰς ἐπιθωπιωτέρας καταστάσεις τοῦ βίου, ἔμεινα παπεισμένος ὅτι οἱ τόποι οὓς εἶδον ὧ· καὶ ὁ ἐμὸς αὐτὸς δὲν ἦταν ἢ πατρίς τῆς εὐτυχίας καὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου· ἢ οἰκογένειά μου ἤθελε νὰ μὲ νυμφεύσῃ ὁ πατήρ μου ἢ νὰ εἶσθαι δι' ἐμὲ σύζυγον ἥτις νὰ μὲ κάμῃ νὰ

λησμονήσω συγγενῆ τινὰ ἢ εἶχον ἐραστὴν κατὰ τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν, καὶ ἢ· ὁ θάνατος μὲ ἀπεστέρησεν. Ἐν τοσούτῳ ἤθελε νὰ ἐναγχοληθῶ εἰς τὰ κτήματα ἄτερ ἐμελλόν νὰ χορηγηθῶσιν εἰς ἐμὲ κατὰ τὴν στιγμήν τῆς νυμφεύσεώς μου· μ' ἀπέστειλεν ἐπομένως πρὸς τὸ βόρειον τῆς Σκωτίας ὅπου ἔχομεν γῆν κατὰ τὰ περίε τοῦ Ἀβερδίνου. Ἀνεχώρησα περὶ τὰ τέλη τοῦ ἐσθρὸς καὶ κατὰ τὰς τερπινοτέρας στιγμάς τοῦ ἔτους· ὁ ἥλιος ἦτον περὶ τὰς δυσμάς, ὅπου τὰν ἔφρασα εἰς ἀπόστασιν ὀκτῶ μιλίων ἀπὸ τοῦ Χαμπεδ (οὕτως ἐκκλεῖτο τὸ κτῆμα τοῦτο). Ἐγνώριζον ἤδη ὅτι τὸ χωρίον εἶνε κακὰς κατοικίας καὶ κακὰ ἐπιπλα καὶ ἐπομένως θὰ εὕρισκον ἐκεῖ κακὸν γεῦμα καὶ κακὴν κλίνην, καὶ ἐν τούτοις ἤμην κεκμηκῶς καὶ ἐπέινων· διὸ καὶ ἀπεράτιστα νὰ δ' ἀνυκτερεύσω εἰς ἑπαυλίν τινὰ ἢ εἰς ἡ θέσις καὶ πρόσοψις τις ἀνέσεως, καθαριότητος καὶ χωριατικῆς ἀρθονίας εἰλκυσαν τὴν προσοχὴν μου.

Τόμος Α΄.

Φυ.λ. 18.

Ἡ ἀγροικία αὐτὴ ἔκειτο ἐπὶ κατωφερείας λαφίσκου σκέποντος αὐτὴν ἀπὸ τοῦ δυτικῆς ἀνέμου τοῦ τοσοῦτον βιαίου κατ' ἐκείνους τοὺς τόπους καὶ ἀπέτρεξε ἐκείνην ἀπὸ τινος μικροῦ ποταμοῦ βέοντος εἰς κοιλάδα χαρίεσσαν περιεκύκλουν δὲ αὐτὴν λιβάδια τεχνητά, δεινῶν πλῆρεις σικερομηλεῶν καὶ λαχανοφόροι ἀγροί· κατὰ τινα ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς οἰκίας ὑπῆρχε μικρὸν δάσος φηγῶν ἵπποι, βόες καὶ πρόβατα ἔβοσκον εἰς τὴν κοιλάδα καὶ ἐπὶ τῶν λόφων τέσσαρα παιδία χαριεστάτης ὄψεως ἔπαιζον εἰς αὐλὴν γέμουσαν παντοδαπῶν πτηνῶν. Εἰς τὴν πύλν τῆς αὐλῆς εἶδον γυναῖκα εἰκοσιπέντε ἔως τριάκοντα ἔτων τὴν ἡλικίαν ἦτον δ' αὐτὴ ξανθὴ καὶ νεαρά τὴν ὄψιν ἂν καὶ ὀλίγον ἠλιοκαῆς. Εἶχε μεγάλους μέλανας ὄφθαλμοὺς καὶ στήθος λευκότατον ὅπερ εἶχεν δολοκλήρως ἀνοικτόν, διότι ἐθῆλαξεν βρέφος πέντε ἔως ἕξ μηνῶν. Ἡ φυσιογνωμία τῆς ὥραιας αὐτῆς χωρικῆς μοὶ ἐφάνη ὅτι δὲν μοὶ ἦτον ἀγνωστος· τὴν ἠρώτησα τίνας ἦτον ἡ ἀγροικία αὐτὴ καὶ ἂν ἐδυνάμεθα ἐγὼ καὶ οἱ ἀνθρώποι μου νὰ διανυκτερεύωμεν εἰς αὐτὴν. βεβαίως συγχρόνως αὐτὴν ὅτι οἱ ξενοδόχοι μοὶ θὰ μείνουν εἰς ἄκρον εὐχαριστημένοι ἀπὸ ἡμᾶς. Μοὶ ἀπεκρίθη ὅτι ἡ ἀγροικία ἦτον τοῦ ἀνδρός της, ὅτι οὐδεὶς διέμενεν εἰς αὐτὴν ἐπὶ πληρωμῇ, ἀλλ' ὅτι ἐδέχοντο ὅπως κάλλιον ἐδύναντο πάντα ξένον οἰκιστὴν τὰ ξέως· μοὶ ἐπρότεινε δ' ἐν τῷ ἄμα νὰ ἀρριπύτω, καὶ με ὠδήγησεν εἰς τὸ ὅπερ μοὶ εἶχε προσδιορισμένον δωμάτιον· τὸ δωμάτιον τοῦτο ἦτον χωρὶν τὰ ἐπιπλατῆσαν ἁπλᾶ καὶ καθάρια ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἡ ὄρασις ἐξείσταντο καὶ ἐδουλοῦτο εἰς τὴν κοιλάδα, ἀκολουθῶν τὸν ῥοῦν καὶ τὰς περιελίξεις τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ Σάρα Φίλιψ (οὕτως ὠνομάζετο ἡ εὐειδὴς αὐτῆς γυνὴ) μοὶ εἶπεν ὅτι ἐκείνη μὲν ἐμελλε νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ δείπνον μου, ἐγὼ δὲ ἐν τοσοῦτῳ ὅτι ἐδυνάμην νὰ ἐκλεξώ πρὸς ἀνάπαυσιν ἢ τὸ δωμάτιόν μου ἢ ἔδραον ἐν γλῶσσι κείμενον ὑποκαθίπτον δένδρον πλησίον μικρᾶς βρύσεως ἢ ἐσπέρα ἦτον τερπνὴ, ὃ ἀπὸ ἐν τῷ διαστήματι τῆς ἡμέρας ἦτον καυστικός· διὸ καὶ ἐπρότιμῃσα τὸν κῆπον. » Ἐγὼ δὲ εἶπεν ἐκείνη, θὰ ἀπολαύσῃς ἐνταῦθα δύο τῶν μεγίστων μαζ ἡδονῶν, τὴν δρόσον μετὰ τὸν καύσωνα, καὶ τὴν ἀνάπαυσιν μετὰ τὸν κάματον ἐν τούτοις ἂν θέλῃς νὰ ἀναγνώσῃς μέχρι τῆς ὥρας τοῦ δείπνου, ἰδοὺ βιβλία » καὶ λέγουσα ταῦτα, μοὶ εἰδείξεν ἂν ἀναγνωστήριον ὅπου εἰσῆλθον.

Ἡμῖν περιέργως νὰ ἰδῶ βιβλιοθήκην χωρικοῦ ἐνόμιζον νὰ εὕρω εἰς αὐτὴν τινὰ ἐκείνων τῶν μικρῶν βαρβάρων μυθιστορημάτων τῶν γραφομένων ὑπὸ Προβενσάλων, καὶ βιβλία τινὰ προσευχῆς ἀλλ' εἶδον κατὰ πρῶτον τὰ συγγράμματα τοῦ Γύλλ, καὶ σχεδὸν ὅτι κάλλιστον ἔγραψεν περὶ γεωργίας. Εἰσπλάγην εὐρῶν ἐκεῖ τὰ ἀπομνημονεύματα τῆς ἀκαδημίας τῆς Βενετίας, βιβλίον ἀξιόλογον, ἀλλὰ γεγραμμένον εἰς γλῶσσαν ἥτις ἔπρεπε νὰ ἦναι ἀγνωστος εἰς τοὺς ξενοδόχους μου· μετ' ὀλίγον δὲ δὲν ἀμφιβάλλον πλέον ὅτι ἐγνώριζον ἐκείνοι τὴν Γαλλικὴν, ἰδὼν ἐπὶ τραπέζης τὰ δόκιμα τοῦ Μονταίγνου, τὸ Φυσικὸν δίκαιον καὶ τὸ

ποίημα τοῦ Φυσικοῦ νόμου. Εἶδον προσέτι μεταφράσιν Γαλλικὴν τοῦ Proedium Rusticum, ποιήματος τοῦ Ἰησοῦτου Βανιέρου. Τὸ ἐπιλοιπὸν τῆς βιβλιοθήκης ἦτον εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν ἦσαν δὲ τὰ βιβλία ταῦτα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ λόρδου Σαρτεσουρῆ, τὸ Ἑθικὸν Σύστημα τοῦ Οὐτσεζον κτλ. καὶ πῶς λοιπὸν! εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, βιβλία φιλοσοφίας εἰς οἰκίαν χωρικῶν! οἱ ἄριστοι τῶν Ἀγγλων καὶ Γάλλων φιλοσόφων εἰς ἔπαυλιν πλησίον τοῦ Χαμστεδ! θὰ ἐκπλήττωνται βεβαίως αὐτοὶ εὐρισκόμενοι ἐνταῦθα! εἰς τί δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὅλα αὐτὰ τὰ βιβλία εἰς τοὺς καλοὺς τούτους ἀνθρώπους! αὐτὰ εἶναι βεβαίως εὐγενεῖς τινος ἐκ τῶν περὶ ὅσους ἐλκυοθεῖς ἀπὸ τὰ θέλητρα τῆς ἐξοχῆς ταύτης ἢ ἴσως τῆς ξενοδόχου, διέρχεται ἐνταῦθα τὴν ὥραν τοῦ ἔαρος. Μετὰ ταῦτα ἐτελείωσα τὴν ἐπιθεώρησιν τῆς βιβλιοθήκης, καὶ τότε εἶδον εἰς αὐτὴν μόνον βιβλία τινὰ τῆς μηχανικῆς καὶ τῆς πρακτικῆς ἱατρικῆς, τὰς μυθιορίας τοῦ Ρίτσαρτσου, μεταφράσεις τῶν εἰδωλίων τοῦ Θεοκρίτου, τῶν ἐκλογῶν καὶ τῶν γεωργικῶν τοῦ Βιργιλίου, καὶ τῶν ποιημάτων τοῦ Τιβούλλου, τοῦ Γέσνερ καὶ τοῦ Χάλλερ. Ἐκ δὲ τῶν ἡμετέρων ποιητῶν εἶδον μόνον τὰ ποιητικὰ τοῦ Φίλιψ, τὰς τερπνότητας τοῦ ἀγροτικοῦ βίου παρὰ τοῦ Κώλεϋ, τεμάχια τινὰ τοῦ Σπέντσερ, τὸν μῦθον τοῦ Φιλήμονος καὶ τῆς Βαυκίδος παρὰ τοῦ Δρέϋδεν, καὶ τὰς Ὁρας τοῦ Θόμσωνος· ἐκ τούτων δὲ πάντων ἐλάβον τὸ ποίημα τοῦ Φυσικοῦ νόμου, καὶ ἐκάθησα ἐπὶ τοῦ ἐδράνου τῆς γλῶσς, διὰ νὰ τὸ ἀναγνώσω.

Ἄμα ἐκάθησα, ἤκουσα μεγάλας κραυγὰς περὶ τὴν οἰκίαν· τὰ παιδία ἅπερ με εἶχον ἀκολούθησεν εἰς τὸν κῆπον καὶ με παρετήρουν μετὰ περιεργείας, ἔδραμον εἰς τὴν πύλν, καθὼς καὶ ἡ ξενοδόχος ἔβαινον δὲ πρὸς ἀπάντησιν ἀμάξης φορτηγοῦ κενῆς ἀγομένης ὑπὸ τοῦ ἐνοικιαστοῦ τοῦ κτήματος ὅστις ἐπέστρεψεν ἀπὸ τοῦ Ἀβερδίνου, ὅπου εἶχεν ὑπάγῃ νὰ πωλήσῃ βρίζαν καὶ εἰμειν ἡμέρας τινὰς διὰ ὑποθέσεως του. Ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ὑποδοχῆς ἐγνώρισα εὐχόλως ὅτι οὗτος ἦτον ὁ κύριος τῆς οἰκίας· ἡ γυνὴ του ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας της δύο τῶν τέκνων της καὶ τὰ ὕψωσεν μέχρι τῶν παρειῶν του τὰς ὁποίας ἐρίλησαν· συγχρόνως δὲ ἐκράτει ἐκείνος ἐκ τῶν χειρῶν ἄλλα δύο τῶν τέκνων του ἅπερ ἐπρόσμενον καὶ αὐτὰ τὴν ὥραν τοῦ νὰ τὸν φιλήσουν, μετὰ τὰς γλυκείας ταυτας φιλοφροσύνας ἦλθον ὅλοι πρὸς τὸν κῆπον, καὶ ἐγὼ προέβην πρὸς ὑπάντησιν των. Ὁ ἐνοικιαστὴς ἦτον ἀνθρώπος τριακοντούτης καὶ εἰς ἄκρον κομφῆς, τὸ πρόσωπόν του ἦτον εὐειδὲς, καὶ ἡ φυσιογνωμία του εὐγενὴς καὶ χαρίεσσα· με εὐχαρίστησε, διότι ἐπρότιμῃσα τὴν οἰκίαν του πρὸς διανυκτέρευσιν· ἔπειτα ἀνεχώρησεν, καὶ εἰσῆλθον ἑμοῦ εἰς δωμάτιον ἐπικείμενον εἰς τὸν κῆπον· ἐπειδὴ δὲ τὸ παράθυρον ἦτον ἀνοικτόν, τοὺς εἶδον νὰ διευθυθῶσι πρὸς λίκνον ὅπου ἐκοιμάτο τὸ πέμπτον τέκνον των· ἐκυπτον ἀμόφοτεροι ἐπὶ τοῦ λίκνου, καὶ βλέποντες τὸ βρέφος ἀμοιβαδόν, ἐβλεπον ἀλλήλους, κρατούμενοι ἀπὸ τῶν χειρῶν καὶ μειδιῶντες, ἐγὼ δὲ ἔμεινα καταγεγοητευμένος ἐκ τῆς θελκτικῆς θεᾶς τῆς συζυγίας.

καὶ ταύτης ἀγάπης καὶ τῆς πατρικῆς φιλοστοργίας. Τὸ δείπνον ἦτον ἐτοιμον, καὶ ἀπῆλθον νὰ καθήσωμεν εἰς τὴν τραπέζαν. Οἱ ξενοδόχοι μοὶ μ' ἐζήτησαν τὴν ἄδειαν νὰ συνδειπνήσωσι μετ' ἡμῶν οἱ ὑπῆρται καὶ αὐτῶν καὶ ἐμοῦ· τὸ ἐδέχθη· ἡ τραπέζα ἦτον καλῶς εὐτεπισμένη· τὰ φαγητὰ ἦσαν πουθίγκα, λαχανικὰ καὶ βωδινῶν ψητῶν κρέας, ὅλα δὲ τῆς καλλίστης ποιότητος· αἱ ἔδραι ἦσαν ἀναπαυτικαί, ἐν δὲ μόνον θρονίον ὑπῆρχε προσδιορισμένον δι' ἕνα γέροντα ὅστις ἦτον ὁ πατὴρ τοῦ ἐνοικιαστοῦ· μοὶ τὸν ἐπαβρόθησαν, με ὑπεδέχθη μετὰ μεγάλης φιλοφροσύνης καὶ ἐκαθήσασιν.

Ἐγὼ ἐκάθησα πλησίον τῆς γυναικὸς τοῦ ἐνοικιαστοῦ, παρετήρησα δὲ ἐντὶ ἑστειλε μίαν νεάν ὀπρητίδα νὰ καθῆται πλησίον ἐνός νεοῦ ποιμένου· ἠρώτησα ἂν ἦναι νεοὺς ἀνδρῶν· δὲν εἶναι ὑπανδρευμένοι, μοὶ εἶπεν ἐκείνη, ἀλλ' ἀγαπῶνται, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐνταμώθησαν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, θὰ εὐχαριστηθῶσι καθήμενοι πλησίον. Εἶδον ὅτι ἔστειλεν εἰς ἕνα τῶν ὑπηρετῶν τῆς φαγητῶν τι εἰς ἄκρον ἀγαπητόν του εὐρισκόμενον· ἐκεῖ μόνον δι' ἐκείνον· ἔδωκε σίκερα εἰς ἐκείνους ὧν αἱ ἐγκαταίαι ἦσαν αἱ μᾶλλον ἐπίπονοι· εἶδεν τὸν λόγον τῆς ἐκλογῆς τῶν παρατεθειμένων φαγητῶν, καὶ εἶπε διατὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶδεν τινὰ λαχάνων δὲν ἐφαίνοντο ἐπὶ τῆς τραπέζης, διατὶ ἐπρότιμῃσεν ἄλλα εἶδη, καὶ διατὶ ἐκλιεξεν τὸ δεῖνα κερύκεμα, καὶ ὅτι ὅλα ταῦτα τὰ ἔκαμε διὰ νὰ αὐξήσῃ τὴν ἡδονὴν τοῦ δείπνου. Ἡ γυνὴ αὕτη μοὶ ἐφαίνετο παραδόξως· ὃ δὲ ἐνοικιαστὴς εἶχε καὶ αὐτὸς τὰς αὐτὰς φιλοφροσύνας· τὰς αὐτὰς ἐπιτηδεύσεις ὡς πρὸς τὰς ἡδονὰς τῆς τραπέζης. Τὸ δείπνον ἦτον ἂν πλοῦν καὶ ἐξείρετον· οἱ ὑπῆρται εἶχον οἰκειότητα πρὸς τοὺς κυρίους των· καὶ σέβας μὲν δὲν εἰδείκνουν πρὸς αὐτοὺς, πολλὴν δὲ μωρὴν ζήλον καὶ πολλὴν ἀγάπην. Ἀπ' οὗ κατεπαύθη ὀλίγον ἡ πείνα, ἤρχισεν συνομιλία· ὁ ἐνοικιαστὴς μοὶ ἀπέτεινεν ἐρωτήσεις περὶ τῆς φύσεως τῶν τόπων οὓς εἶχον διέλθῃ, καὶ ἀπ' οὗ μοὶ ἐπήνεσε τὰ περὶ τῆς ἐπαυλευῶς του, με παρεκίνησε νὰ μείνω τὴν ἐπαύριον διὰ νὰ τὰ ἰδῶ· ἡ γυνὴ του καὶ ἐκεῖνος κατεγίνοντο εἰς τὸ νὰ με εὐχαριστήσουν, χωρὶς νὰ ληθμονήσουν τοὺς ὑπῆρτας των, τοὺς μὲν ἐπήνουν διὰ τὴν φαιδρότητα των εἰς τὴν ἐργασίαν, τοὺς δὲ διὰ τινὰ ἐκδούλευσιν, τοὺς ὁμίλων δ' ἂν τὴν λαμπρότητα τῆς ἡμέρας, διὰ τὸ ἄμα τῆς ἀηδόνος, διὰ τὰ ἄνθη, διὰ τὰς ἐλπίδας τοῦ θερούς, διὰ τοὺς ἔρωτάς των. Οἱ ὑπῆρται ὁμίλων καὶ αὐτοὶ μετὰ τῶν δι' αὐτὰς τὰς θελκτικὰς ἡδονὰς, καὶ ὅλοι ἐφαίνοντο νὰ τὰς αἰσθάνωνται.

Ἐπὶ πάντων πρὸς τὸν γέροντα ἐπετεινόντο. Οὐδέποτε εἶδον γέροντα πλέον εὐπροσῆγορον, πλέον εὐθυμόν· τὸ εἶπον εἰς τὴν γυναῖκα τοῦ ἐνοικιαστοῦ, καὶ, Κύριε, μοὶ ἀπεκρίθη, ἐκείνοι οἱ γέροντες οὓς παρμελοῦμεν γίνονται κατηρεῖς καὶ δύτροποι, ὅταν ὁμοῦ ἀκόμη τοὺς μετρωμέν μετὰ τῶν ἀνθρώπων, εὐχαριστοῦνται καὶ εἶναι γλυκεῖς. Εἶδον ὅτι παρεκίνουν τὸν καλὸν ἀνθρώπον νὰ πίνῃ· εἰς τοῦτο ἐξενίσθην ὀλίγον, μοὶ εἶπε δὲ ἡ γυνὴ τοῦ ἐνοικιαστοῦ, Κύριε, φρονῶ ὅτι κατὰ τὸ δόξασμα τῆς ζωῆς μας πρέπει

νὰ καταγινώμεθα εἰς τὸ πῶς νὰ ἀρχοπορήσωμεν τὴν γῆρας· κατὰ δὲ τὸ γῆρας νὰ περιοριζώμεθα εἰς τὸ νὰ ἀνακαλῶμεν τὸ αἰσθημα τῆς ζωῆς. Αἱ ἀποκρίσεις αὐταὶ με ἐξείπληξαν, καὶ μὴ ἀμφιβάλλον πλέον ὅτι ἡ βιβλιοθήκη ἦτον εἰς χάρισιν τῶν ξενοδόχων μου, τοῖς ὁμίλησα περὶ τῶν βιβλίων των, μοὶ ἔδωκαν δ' ἐκείνοι πνευματώδεις ἀποκρίσεις, καὶ ἐν τῇ ἐκστάσει μοὶ διὰ τὰς γνώσεις αὐτῶν καὶ μάλιστα τῆς Σάρας, ἀνέκραξα· Πῶς, νεὰ γυνὴ! εἰς ἀγροικίαν! Αἱ δὲν γνωρίζεις τὴν Σάραν, μοὶ εἶπεν ὁ γέρον, ὅστις εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἦναι ὀλίγον οἰνόληπτος. Ὡ! ἡ θεία καρδιά! ὦ θεία καρδιά! ἂν ἤξευρες τί ἄφησεν ἐκείνη δι' ἡμᾶς! Ὡ! ἂν ἐδυνάμην νὰ ἐγερωθῶ, θὰ ἐσπεύδον νὰ φιλήσω τοὺς πόδας της, ἡ Σάρα μοὶ ἐφάνη ὅτι νὰ ἐφοβεῖτο τὴν ἀθυροστομίαν τοῦ πνευροῦ τῆς ἦτον τεταραγμένη καὶ ἠρυθρία, ὁ Φίλιψ (ταῦτο τὸ ὄνομα ἦτον τοῦ ἀνδρός της) παρεκάλεσε τὸν γέροντα νὰ μὴ ἀνακαλύψῃ τὸ τόσον μέγα μυστήριον· οὐδὲν λέγω, εἶπεν ὁ καλὸς ἀνθρώπος· οὐδὲν λέγω· νεανίας τόσον ὥραϊν, ἔχουσα τόσον πλοῦτον καὶ τόσην μάθησιν, ὅταν σήμερον ὀδηγῇ ἐνίστη φορτηγὸν ἀμάξιον, ἐνθυμεῖται τὴν ἀρμάμαξάν της!... ἡ Σάρα ἠγέρθη, διέταξε νὰ ἀπάρωσι τὰ φαγητὰ καὶ νὰ φέρωσι τὰ ὀπωρικά· ἦσαν δὲ ταῦτα φράγουλα ἀρωματικώτατα, φραγκοστάφυλα, κερᾶσια καὶ ἐξείρετον ἀρρόγαλα· συγχρόνως νεὰ θεοσπαινίδες ἐσκόρπιζον ἄνθη κατὰ τὰ περὶ τῆς τραπέζης καὶ περὶ τὰ πινάκια.

Τὸ θέαμα τοῦτο ἐγαροποίησε τὸν καλὸν γέροντα, καὶ εἶπε παραδοθεὶς ὅλας εἰς αὐτὸ, εἶτε φοβούμενος μήπως δυσαρεστήσῃ τὴν νύμφην του, ἐσιώπησε· δὲν διέταξε νὰ φέρωσιν ἄνθη κατὰ τὴν πρώτην παραθεσιν, μοὶ εἶπεν ἡ Σάρα, διότι τότε ἡ ὄσμη τῶν φαγητῶν εἶναι πολὺ εὐάριστος, ἀλλ' ἅμα παρελθῇ ἡ ὄσμη, δὲν θέλωμεν πλέον νὰ τὴν ὀσρανθῶμεν, καὶ τότε εὐρίσκομεν εὐάριστον τὸ ἄρωμα τῶν ἄνθων· ἐθαύμαζον ἐγὼ αἰσθηματὰ ἐτι τερπνότερα, καὶ πόσας ἐφεύρισκεν ἡδονὰς, χωρὶς νὰ παρεκτραπῇ διόλου τῆς πλέον ἀπλῆς φύσεως. Ὁ Φίλιψ καὶ ἡ Σάρα μοὶ ἐφαίνοντο τοσοῦταν ἰσχυρῶς συνδεδεμένοι μετὰ τῶν, τοσοῦτον εὐτυχεῖς! οὐδέποτε εἶδον ἕνωσιν τόσον τερπνὴν, διότι σπανίως εὐρίσκονται μετὰ τῶν ἀνθρώπων αἱ μετὰ τῶν αὐτῶν εὐρισκόμεναι ἁμοιότητες· εἶχον τοὺς αὐτοὺς βαθμοὺς τῆς εὐαισθησίας, τὰς αὐτὰς ὀρέξεις, τὰς αὐτὰς ιδέας. Ὀλίγον μετὰ τὸ δείπνον οἱ ξενοδόχοι μοὶ με ἔφερον εἰς τὸ δωμάτιόν μου ὁ Φίλιψ με ἔκαμε νὰ παρατηρήσω τὴν ὠραιότητα τῆς νυκτός, τὸν σπινθηροβολοῦντα χρυτὸν τῶν ἄστρων, καὶ τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός ἐκείνης, καθ' ἣν ἡ φύσις ἐπιτάττει τὴν ἀνάπαυσιν. Ἡ Σάρα ἀπῆλθε νὰ ἰδῇ τὰ τέκνα της, ὁ Φίλιψ ἔδωκε τὰς διαταγὰς του, ἐπεσκόφη τοὺς σταύλους του, καὶ τὸ εὐτυχὲς ζεῦγος ἀπῆλθε νὰ συμμερισθῇ ἀρχετὰ καλὴν κλίνην.

Ἐγὼ δυσκόλως ἐδυνάμην νὰ ἀποκοιμηθῶ· τὰ ὅσα πρὸ ὀλίγου εἶχον ἰδῆ μοὶ ἐφαίνοντο ὄνειρον, τοιοῦτο δὲ ὄνειρον ὥστε ἐπιθύμουν νὰ διαρκέσῃ καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν. Ἐξύπνησε πρῶτ, ἀλλὰ διόλου δὲν εἶχον ὄρεξιν νὰ

ἐνήτησαν ἐξέλιχτην, καὶ ἐντός 48 ὥρων ἀπερασίθη, ὅτι θέλει ἐκπεμφθῆ ἐπὶ τὸν Ὑγλιν ποταμὸν στρατιάς, ἠγομένον κατὰ ξηρὰν μὲν τοῦ Κλίθου, κατὰ θάλασσαν δὲ τοῦ ναυάρχου Οὐάτσωνος. 900 Ἀγγλοὶ περὶ, ἀδὸρες λογάδες, καὶ 1500 Σερτοὶ συνηκρότησαν τὸν στρατὸν, τὸν ἐκπέλευσαν διὰ τὰ τιμωρήθη ἠγεμονία ὅστις εἶχεν ὑπερκόως πλείονας τοῦ Δουδοβίκου ΙΕ΄ου, πλείονας δὲ ἡ στρατεία ἐν μηνὶ Μαρτίας Θρησίας. Ἀπέλευσε δὲ ἡ στρατεία ἐν μηνὶ ὀκτωβρίῳ, ἀλλ' ἀπαντήσατο ἐναντίας ἀνέμου δὲν ἐφθασεν εἰς Βεγγάλην πρὸ τοῦ Δεκεμβρίου.

Ὁ Ναβὼβ ἐτρέφα ἐν ἀλαζόνι ἀσραλεία εἰς Μυρ-σχεδεδάδην. τοσοῦτον δὲ ἦτον ἀμαθὴς τῆς καταστάσεως τῶν ξένων χωρῶν, ὡςτε πολλάκις συνεβίβηκε νὰ λέγῃ, ὅτι ὅλη ἡ Εὐρώπη δὲν ἔχει 10,000 ἀνθρώπους, αὐτὸς ἐθεώρησε ποτὲ δυνατόν, ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ θέλουσι τολμήσει νὰ εἰσβάλωσιν εἰς τὴν ἐπικρατείαν του. Ἀλλ' ἂν καὶ παντάπασι δὲν ἐφοβείτο τὴν στρατιωτικὴν αὐτῶν δύναμιν, ἤρχισε νὰ τοὺς ἐπιθυμῆ πολὺ, διότι τὰ εἰσοδήματά του ἤλαττοδντο καὶ οἱ ὑπουργοὶ τοῦ κατώτερου νὰ τὸν ἐξηγήσωσιν, ὅτι ἐνίοτε εἰμπορεῖ νὰ ἦται συμφερότερον εἰς τοὺς κυβερνήτας τῶν ἐθνῶν, νὰ προστατεύωσι τοὺς ἐμποροὺς παρὰ νὰ τοὺς βαλλώσιν εἰς τὰ βασανιστήρια αὐτῶν κατὰ νὰ τοὺς βαλλώσιν εἰς τὰ βασανιστήρια διὰ νὰ ἀνακαλύπτωσι κεκρυμμένους θησαυροὺς, ὡςτε ἦτον ἤδη εὐδαιμόνη νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν ἐστρατείαν τὴν ἐπικρατείαν τῶν ἐν τῇ χώρᾳ αὐτοῦ ἐμπορικῶν αὐτῆς ἐργασίῶν, ὅτε ἔλαβε τὴν ἀγγελίαν, ὅτι ἀγγλικὸς στόλος ἐφθασεν εἰς Ὑγλιν. ὅθεν διέταξεν ἀμέσως νὰ ἀθροισθῆ ἅπασ αὐτοῦ ἡ στρατὸς εἰς Μυρ-σχεδεδάδην καὶ ἦλκασεν εἰς Καλκούτταν.

Ὁ Κλίθης ὄρμησεν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ δραστηριότητος, ἐωρίευσεν τὴν Βύσχη δυδγην (Budschebudsch), διέλυσε τὴν φρουρὰν τοῦ φρουρίου Γουλιέλμου, ἀνέστησε τὴν Καλκούτταν καὶ ἐξεπύρηνσε καὶ ἐλεπλάτησε τὴν Ὑγλιν (διότι οὐκ ἀρξεί Ὑγλιν ποταμὸς καὶ Ὑγλιν πόλις). Ὁ δὲ Ναβὼβ διαθεθεμένος ἦδη ὦν νὰ ἐνδώσῃ μέχρι τινος εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς ἐπὶ μάλλον ἐνισχύθη εἰς τὴν ταύτην πρόθεσιν, ὅτε εἶδε τὰ δείγματα ταῦτα τῆς ἐχύλους καὶ τῆς ἀνδρείας των. Ὅθεν διεκήρυκυσάτο περὶ τούτου πρὸς τοὺς ἠγεμόνας τοῦ εἰσβαλόντος στρατοῦ, ὑποσχόμενος νὰ ἀπορβώσῃ τὸ ἐμπορικὸν κατὰστημα καὶ νὰ ἀποσημιώσῃ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἠγεμονεύοντας.

Ὁ Κλίθης, τοῦ ὁποῖου προορισμὸς ἦτον ὁ πόλεμος, ἠθδάνετο, ὅτι πᾶσα μετὰ τοῦ Συραδζᾶ Δουλά συνεννόησις ἦτον ἐποικωδῆποτε ἀέκτιστος. Ἀλλ' ἡ ἐστρατεία τοῦ ἦτο περιωρισμένη, διότι ἐπιτροπὴ συγκειμένη κυρίως ἀπὸ τῶν ἐκ Καλκούττης φυγαδῶν ὑκαλλήλων τῆς ἐστρατείας, εἶχε τὴν ἀνωτέραν τῶν πραγμάτων διεύθυνσιν, οἱ δὲ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐπεβόλου νὰ ἀνακρίνωσι τὰς θέσεις καὶ νὰ ἀποσημιώθωσι διὰ τὰς ζημίας αὐτῶν. Ἡ ἐν Μαδράση κυβερνήσις, λαθούσα τὴν ἀγγελίαν, ὅτι εἰς τὴν Εὐρώπην ἤρχισεν ὁ πόλεμος καὶ φοβουμένη τὴν ἐπίθεσιν τῶν Γαλλῶν, ἐπεθύμει πολὺ τὴν καθέσθον τοῦ στόλου. Ἐ-

θεμοὺς τῶν ὁπρίων αὐτοὶ ἦσαν ἀπυλλογμένοι, ἐν εἰμένον αὐτὸς μὲν λέγων ἀλθθεῖαν παρ' ἄλλων δὲ ἄλλο ἦσαν μὴ ἀκούων καὶ ἐὰν, πρὸς ἴδιαν βλάβην, ἐξσημίου ἀπᾶσα τὰς ὑποσχόμενας τοῦ πρὸς συμμάχους, ὅτιναι οὐδέποτε ἐθήρουν ὅσον τινὰ μὴ λυσιτελεῖ εἰς αὐτοὺς. Ἐνεθδὲν ὁ ἀβρωπὸς αὐτὸς, ὁ καθ' ὅλα τὰς λοιπὰς τῶ βίου περιστάσεις ἀναδειχθεὶς ἐντιμότερος πολίτης καὶ στρατιώτης, ἦμα εἶχε νὰ πράξῃ πρὸς Ἰνδὸν βασιλεῖον, ἀπέβηκεν βασιλεύς καὶ αὐτὸς, παραστρόφμενος πρόθυμος εἰς ἀπατην, εἰς ὑποκριτικὰς φιλοφροσύνας, εἰς ὑπόδολὴν ἐγγράφων καὶ εἰς πλαστογραφίαν.

Αἱ μεταξὺ τῶν Ἀγγλων καὶ τοῦ Ναβὼβ διαπραγματεύσεις διεβήθησαν κυρίως ὑπὸ δύο πρακτόρων, τοῦ ὑπαλλήλου τῆς ἐστρατείας Οὐάτσωνος καὶ Βεγγάλην τοῦ εἰσοδήματος. Ὁ Οὐαχούνης αὐτὸς ἦτον εἰς τὸν πλουσιωτάτων ἰσογεῶν ἐμπορῶν ὅσοι κατώκουν ἐν Καλκούττῃ καὶ ἔπαθε μέγαλας ζημίας ἐπὶ τῆς κατὰ τῆς πόλεως ταύτης ἐστρατείας τοῦ Ναβὼβ. Ὁ ἐκ τῶν ἐμπορικῶν του σχέσεων εἶχε γνωρίσει καλῶς τοὺς Ἀγγλοὺς καὶ ἦτον ἐπιτηδείατος νὰ χηριμεύσῃ ὡς μεστῆς μεταξὺ αὐτῶν καὶ αὐτῆς ἰθαγενεῦς. Πιεῖστον δὲ ἵσχυεν ἐπὶ τῆς ἴδιας φυλῆς καὶ εἶχεν εἰς ἀνώτατον βαθμὸν τὰ τε προτερήματα τῶν Ἰνδῶν, δηλαδὴ τὴν ταχύτητα τὴν ἐπιτηδείτητα, τὴν καρτερίαν, καὶ τὰ τῶν Ἰνδῶν εἰσακτώματα, δηλαδὴ τὴν δουλοφροσύνην, τὴν πλεονεξίαν καὶ τὴν προδοσίαν.

Ὁ Ναβὼβ ἐπολιτεύθη μετὰ τῆς δαινῆς ἀπιστίας πολιτικῶ ἀνδρὸς Ἰνδῶν καὶ μετὰ κρουνοσίας ταῖδὸς τοῦ ἔμποῦ τὸ πνεῦμα ἐξηθένησεν ὑπὸ τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς ἰδιωτικοσύνης ὑπέστητο, καλινώθει, ἐχρονήθει, ὑπέφευγε καὶ ποτὲ ὄρμησε μετὰ τοῦ στρατοῦ ἐπὶ Καλκούτταν. ἅμα ὅμως ἴδων τοὺς Ἀγγλοὺς ἐτόίμους νὰ τὸν ἀποκρούσωσιν, ὑπεχώρησε περιετῆς καὶ συνήψε νὰ συνομιλοῖσθαι πρὸς αὐτοὺς εἰρήνην κατὰ τὸ αὐτοῦ δοκοῦν. Ἀλλὰ μόλις ἐγένετο ἡ συνθήκη καὶ ἐπεχείρησε νέας κατ' αὐτῶν ἐπιβουλὰς. Συνεννοήθη μὲ τὸς ἐν Χανδρανάγερη Γαλλικὰς ἀρχὰς καὶ προεκάλεσε τὸν Βύστυν νὰ προσέλθῃ ἀπὸ Δεκανῆς εἰς Ὑγλιν διὰ νὰ ἐδολῆ τοὺς Ἀγγλοὺς ἀπὸ Βεγγάλης. Ὁ Κλίθης καὶ ὁ Οὐάτσων ἐνένοσκον καλῶς ταῦτα πάντα ὅθεν ἀπεφασίαν νὰ καταφέρωσι καρίαν τινὰ πληγὴν καὶ νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ τῆς Χανδρανάγερης πρὶν ἢ κυρίων εἶτε ἀπὸ τῆς μετρημένης Ἰνδικῆς, εἶτε ἀπὸ τῆς Εὐρώπης. Καὶ ὁ μὲν Οὐάτσων ἤγε τὴν ἀπὸ θάλασσης στρατείαν, ὁ δὲ Κλίθης τὴν ἀπὸ ξηρᾶς, ἡ δὲ ἐπιτυχία τῶν κοινῶν τούτων ἀγῶνων ὑπῆρξε ταχεῖα καὶ πλήρης, διότι φρουρῶν, πυροβολικῶν, πολεμοφόδια, τὰ πάντα ἐπέσπον εἰς χεῖρας τῶν Ἀγγλων, μεταξὺ δὲ τῶν ἀρχιμαλώτων ἦσαν 500 Εὐρωπαιοὶ στρατιωτικοί.

Ὁ Ναβὼβ εἶχε φοβῆθαι καὶ μισῆσαι τοὺς Ἀγγλοὺς, εἶτι πρὶν ἢ δουρῆθαι νὰ ἀντιτάξῃ εἰς αὐτοὺς τοὺς Γαλλοὺς, αὐτῶν ἀντιζηλοῦς. Ἡδὴ νικηθέντων τῶν Γαλλῶν, ἤρχισεν νὰ θεωρῆ τοὺς Ἀγγλοὺς μὲ πλείοτερον εἶτι φόβον καὶ δεινότερον μίσος, τὸ δὲ ἀσθενεῖς καὶ ἀδύνατον πνεῦμα του ἐταλκνυμένο μεταξὺ τῆς τα-

πεινώσεως καὶ τῆς αὐθαδείας. Νῦν μὲν ἐστᾶλλον εἰς Καλκούτταν μέγα χηριμάτων ποσόν, εἰς λογαριασμὸν τῆς ἀποζημιώσεως τὴν ὅποιαν ὄρειε διὰ τὴν γενόμενῃν παρ' αὐτοῦ ἀδικίαν. Τὴν δ' ἐπιούσαν ἐπέμπε δῶρον πολυτίμων λίθων πρὸς τὸν Βύστυν, προστρέφων τὸν ἀνασημον τοῦτον ἀξιωματικὸν νὰ σπεύσῃ εἰς ἀμύαν τῆς Βεγγάλης «κατὰ Κλίθου, τοῦ ἐν πολέμῳ τολμήσαντος, τὸν ὁποῖον ἐλεγεν ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης, αἶθε εὖρον πᾶσα κακότηχη. Ὅτε διέτασσε τὸν στρατὸν αὐτοῦ νὰ βαδίσῃ κατὰ τῶν Ἀγγλων, πότε ἀνεκάλει τὰς διατάχαις ταύτας ἄλλοτε ἐγγίξε τὰς ἐπιστολάς τοῦ Κλίθου, ἔπειτα ἐστᾶλλον ἀπαντήρησις συντεταγμένης εἰς τὸ ἀνηρότερον τῆς εὐγενείας ὕφους. Ἐώρα ἐπρόσκαε τὸν Οὐάτσωναν νὰ χρημινοθῆ ἀπὸ ἔμπροσ τοῦ καὶ τὸν ἠπαίλει, ὅτι θέλει τὸν ἀναστολοπίσει μετ' ὀλίγου δὲ ἀνεκάλει τὸν Οὐάτσωναν καὶ ἐξήτει συγγνώμην διὰ τὴν ὕβριν. Ἐντούτοις, ἡ ἀθλία καὶ κακίστα αὐτοῦ κυβερνήσις, ἡ ἀβελτηρία του, τὰ συρφετὸν τῆς κοινωσίας καὶ ἡ προσηλωσις του εἰς τὸν συρφετὸν τῶν ὑπάρχων του, προσέβαλον ἀπᾶσας τὰς τάξεις τῶν ὑπάρχων του, στρατιώτας, ἐμποροὺς, πολιτικοὺς ὑπαλλήλους, τοὺς τε μεγαλόφρονας, καὶ μεγαλοπρεπεῖς Μωαμβανῶν καὶ τοὺς δειλοὺς, τοὺς ταπεινοὺς, τοὺς φειδωλοὺς ἐγγυροῦς τῆς Ἰνδικῆς. Ὅθεν συνκροτήθη σοβερὰ κατ' αὐτοῦ τὸ συνωμοσις, τῆς ὁποίας μέτοχοι ἦσαν ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν Ρουδολφίτης, ὁ ἀρχιστράτηγος Μίρ Δλαφείρας καὶ ὁ πλουσιώτατος τῆς Ἰνδικῆς τραπεζίτης Δυγγιγέτ Σέιτης διακοινωνήσας μετὰ τῶν ἐν Μυρσχεδεδάδῃ δουρεστημένων καὶ τῆς ἐν Καλκούττῃ ἐπιτροπῆς.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἐδίστασε περὶ τοῦ πρακτείου, ἀλλ' ὁ Κλίθης ἦτον ὑπὲρ τῶν συνωμοστῶν, καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ καὶ ἡ ἐπιμονὴ ὑπερέβαλον πᾶσαν ἀντίστασιν. Ὅθεν ἀπεφασίθη, ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ θέλουσι συντελέσει κατὰ δύναμιν εἰς τὴν καθάρσιν τοῦ Συραδζᾶ Δουλά καὶ εἰς τὴν ἐπὶ τὴν ἠγεμονίαν τῆς Βεγγάλης ἀνάθεσιν τοῦ Μίρ Δλαφείρου, ὑπογεθέντος εἰς ἀμοιβὴν πλουσίαν μὲν ἀποζημιώσιν τῆ ἐπιχείρησις καὶ τοὺς ὑπερέτασι αὐτῆς, δωρεάν δὲ δαμνῆ εἰς τὸν στρατὸν, τὸν στόλον καὶ τὴν ἐπιτροπὴν. Αἱ μυσταὶ κακίαι τοῦ Συραδζᾶ Δουλά, ἡ ἀδικία τὴν ὁποίαν ἐπαυὸν ἀπ' αὐτοῦ οἱ Ἀγγλοὶ, ἡ ἐάν ὁ ἀβρωπὸς αὐτὸς ἐξυκολούθει κυβερνῶν τὴν χώραν ἐκείνην δικαιολογεῖ, νομίζομεν, ἀποχρώντως τὴν περὶ τῆς καθάρσεως αὐτοῦ ἀπόρασιν. Τὸ πάντῃ ὅμως ἀδικαιολόγητον εἶνα: ἡ ὑπόκρισις εἰς τὴν ὁποίαν κατεδέθη νὰ καταβῆ ὁ Κλίθης. Διότι ἔγραψε πρὸς τὸν Συραδζᾶ Δουλᾶν τοσοῦτον φιλικῶς, ὡςτε ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐνεθῶς ἀμέριμον κατέστησε τὸν ἀσθενῆ ἔκτεινον ἠγεμόνα. Ὁ αὐτὸς δὲ ταχυδρόμος ἔστει ἐκόμειεν εἰς τὸν Ναβὼβ τὰ, κατὰ τὸν Κλίθην, καθηρηχαστικὸν τοῦτο ἐγγράφων ἐκόμειεν εἰς τὸν Οὐάτσωναν ἐπιτολήν διαλαμβάνουσαν τὰδε. «Εἰπέτε εἰς τὸν Μίρ Δλαφείραν νὰ μὴ φοβῆται τίποτε, διότι μελετῶ νὰ ἐλθῶ πρὸς αὐτὸν μετὰ 5,000 ἀνδρῶν, οἵτινες οὐδέποτε ἐτρέψαν τὰ νῶτα. Βεβαίως αὐτὸν δὲ, εἰ θέλω βαδίσει νὰ ἠγῆσιν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ καὶ εἰ θέλω τὸν ὑπο-

χης και εκπλήξεως, ην η επιβροχή ην ο άνθρωπος ούτος μοι έφαινετο άσκηών επί της Μαιρης. Δέν εδυιόμην να είπω άν ήτον θαυμασμός η άν φόβος, άλλ' εις εμέ ήταν προφανές ότι το πνεύμα της ενέδιδεν εις το πνεύμα του, ως εις τον άνεμον ενδίδει το κύμα, ότι ο σιδηροϋς χαρακτήρ του ελύγισε την τρυφεράν της ψυχην, και η θέλησίς του έσυρε την θέλησί της δεσμίαν. Όταν έψαλλον όμοϋ διφωνίας, και η ίσχυρά βαρύτερος φωνή του απέπνιγε τους γλυκείς της λαρυγγισμού, ως η βροντή καλύπτει της αύρας τον ψίθυρον, ήκουον εις το μέλος της τον έσωτερικόν της καρδιάς της τρόμον, και ότε παλίν άλλοτε η διηγείτο με φλογεράς εκφράσεις τά παρελθόντα συμβάντα του και τάς απολαύσεις του ίνδικού βίου, έβλεπον αυτήν άτενή και άκίνητον, τους όφθαλμούς δισταλμένους και προσηλωμένους εις τά χειρή αυτού, ως μένει το στρουθιον ό γοητεύει όρεως όφθαλμός, και ήσθανόμην περιβάλλον και παρασύρον αυτήν τό μαγνητικόν βέμμα ά άπέρβεν από των βλεμμάτων του.

Αφ' ου δ' έφοίτησα επί τινας ημέρας εις την οικίαν ταύτην, παρατήρησα και άλλο τι ότι όσάκις παρετίοντο αι συνδιαλέξεις αυται, ό Έδουάρδος, κατά σύμπτωσιν, ως έφαινετο, πάντοτε, έπλησίαζε και τάς συνετάραττε. Και τό περίερον ότι ό άγέρωχος όφθαλμός του Ουίλλισωνος, τουτο είναι αυτό τό όνομα, μοι έφαινετο ότι τότε έταπεινούτο υπό τό αίθριον άλλα συγχρόνως σοβαρόν βλέμμα του Έδουάρδου. Η σοβαρότης όμοσ αυτή έλύετο εις συμπαθή πραότητα και εις εκφρασιν στοργής έγκαρδίου, όταν τό βλέμμα αυτού από του Ουίλλισωνος έστρέφετο προς την Μαιρην, και την περιέβαλλον ως υπό προστάτιν άγγέλου πτέρυγα.

— Και η κυρία Μαιρη ηξέυρε τί πυρκαϊές ανήπτε περίξ της; ηρώτησεν η Άγλαία.

— Η Μαιρη, απέκρίθην εγω, δέν ηξέυρε τίποτε. Ο κόσμος μετά των παθών και των κακοφωνιών του έστρέφετο πρό όφθαλμών της, και εκείνη τον προσεμειδία. Αλλ' η αυτόματος και εις αυτήν άγνωστος έντύπωσις ην έλάμβανε παρά του Έδουάρδου ην δλωσ διάφορος της επιβροχής του Ουίλλισωνος. Εις αυτόν έφαινετο ότι άκουσαν την ύπέτασεν αναπόδραστος είμαρμένη, υπέρ εκείνου δέ συνηγόρει νήφουσα πεποιθής και λελογισμένη ύπόληψις. Όταν ό Έδουάρδος έπλησίαζε, φαιδρά άκτις έπέλαμπεν επί του προσώπου της αν τον ήκουεν έχρίνοντα τους λόγους της, χαράς έρύθημα έδαρε τάς παρειάς της, και απαξ είμι βέβαιος ότι είδα δάκρυ αναβρύον εις τους όφθαλμούς της, όταν ό Έδουάρδος έφάνη δυσαρεστηθείς προς λόγον άν αυτή είπε, πιστεύουσα εις τον Ουίλλισωνα.

— Βλέπω, είπεν η Άγλαία, ότι η ήρωίς σας εχει την επιτηδειότητα να κατασκηνοί εις την καρδίαν της αισθήματα όπωσούν άλληλόμαχα.

— Επιτηδειότητα δέν ειχεν, είπον, καμμίαν. Τα αισθήματα ταυτα ήσαν τό πλείστον άγνωστα εις αυτήν, όρατά δέ εις μονον τον έδικόν μου μικροσκοπικόν όφθαλμόν, και όλισθαίνοντα, ως έφαινετο, επί της ψυχης της χωρίς να ταραττώσι την γαλήνην αυτής περισσότερον αφ' ου, τι η σκιά παροδικού πτηνού ταραττει της λίμνης την ήρεμον επιφάνειαν. Προσέτι δέ ίσως

ήσαν αυτά όλα γεννήματα μονον της φαντασίας μου, ήτις από έν βλέμμα, από μίαν λέξιν η μίαν σιωπήν έπλαττε κατά την συνήθειάν της δλόκληρον ιστορίαν. Από έν συντετριμένον όστούν, από ένα βώλον ακωρίας δέν έδημιούργησαν φυσιολόγοι πολλακίς δλοκληρους κόσμου;

Αλλά τό σύστημά μου περι του ζηλοτύπου χαρκτηρος η του ζηλοτύπου κάθους του Έδουάρδου διατάραξε μετ' όλίγον περίστασις τις. Είς μίαν των έσπερινών μας συναναστροφών παρουσιάσθη νεός τις, Έβρίκος Μακκόλλεν καλούμενος, σχετικός της οικίας, άλλ' όστις πρό τριών μηνών έλειπεν εις Γερμανίαν. Περι αυτού μοι διηγήθη ό Έδουάρδος ότι ήτον υίός πλούσιου και αγαθού πατρός, όστις όδοικωρών ποτέ έν Γερμανία, είχεν άπαντήσει Πολωνόν τινα κόμητα η έμπορον, η είτι άλλο, και έμπιστευθείς εις αυτόν, η μάλλον εις ός τω έδειξε πιστώσεις των έπισημότερων τραπεζιτών, τω έδωκεν όλην την περιουσίαν του, όπως έπιχειρήσωσι μεγάλην κερδοσκοπίαν επί της Πολωνικής κτηνοτροφίας, και έλαβεν εις ασφάλειαν τάς πιστώσεις εκείνας. Αλλ' έκτοτε ό Πολωνός, μ' όλας όσαι έγινον έρεύνας, ουτε έφάνη ουτε ήκούσθη, και όταν ό γέρων Μακκόλλεν διευθύνθη εις τάς τραπεζας του Κούτς και Ροτσιλιδ, ζητών την εζόφλησιν των ανά χειράς του γραμματίων, άμφότεροι οι τραπέζιται απέκρίθησαν ότι αι ύπογραφαι ήσαν πλαστόγραφοι, και ότι θέλουσι καταδιώξει τον λαυτών διακάτοχον. Μαθών τό δυστύχημα τουτο ό Έβρίκος, έσπευσεν εις Γερμανίαν, άλλα δέν έπρόφρασε τον πατέρα του. Είχεν αποθάνει άπόπληκτος.

— Ως λοιπόν ήλθεν ό Έβρίκος ούτος, ηθέλησα να παρατηρήσω, κατά την συνήθειάν μου.

— Συνήθεια αποτρόπαιος, είπεν έν παρενθέσει η Άγλαία.

— Πώς διεκείντο τά διάφορα μέλη της συναναστροφής προς αυτόν; Αρκεί να σας είπω περι των γνωριμών μας μονον. Ο Έδουάρδος τω ήνώξε τάς άγκάλας εις ενθερμον περίπτωξιν. Ο Ουίλλισων δέν τον έν γνώριζε και δέν ηξέυρω πως συνέθη, άλλ' αφ' ου του ήλθεν ό Έδουάρδος, σχεδόν ποτέ δέν έτυχε να είναι άμφότεροι την αυτήν έπέραν εις την συναναστροφήν. Την δέ Μαιρην πολλακίς είδα να στηρίζη εις τό ώχρον και κύπτον του μέτωπον συμπαθές βλέμμα, ως αν ήσθάνετο τά έντός της καρδιάς του σταλαζόντα φλογερά δάκρυα, και, όσάκις μάλιστα ό Ουίλλισων δέν ήτον παρών, τον καταπλήκτη, όταν ό Έβρίκος εκάθητο μεμονωμένος και σιωπηλός, εις την έσωτέρην του δωματίου γωνίαν, να έχρηται προς αυτόν, και να τω άπευθύνη λέξεις παρηγορίας. Τότε δέ, παρατηρών αυτόν, τον έβλεπον, άμα ήκουε πλησίον του τον τρυμόν του ένδύματός της, η ήσθάνετο την εΰωδιαν των άρωμάτων της κόμης της, ν' άνασκιρτά αϊφνηδίως, τό αίμα ν' αναβαίνη όλον εις τάς παρειάς του, και τά δάκρυα εις τους όφθαλμούς του. Είς δέ όλας τάς άλλας στιγμάς, παρακολουθών την διεύθυνσιν των συνεχών, ύπακκελεμένων βλεμμάτων του, ήμην βέβαιος να εύρω πάντοτε εις τό πέρας αυτών την Μαιρην.

— Ω! και τρίτος! ανέκραξεν η Καλλιόπη. Και ό Έδουάρδος δέν έβλεπεν; η τί έλεγε;

— Τό τρίτος, απέκρίθην, δέν είναι δικαία εκφώνησις. Οσα σας είπον ήταν έλαφρότατος και άδιόρατος χρωματισμός συμπεριφοράς έντελώς άβίαστου και ίσης. Ο δέ Έδουάρδος, ένβουίζων και εώ έτι έβλεπε, δ ότι ηξέυρω ότι του όξυδερκεστερου παρατηρητοϋ όξυδερκεστάτη είναι η ζηλοτυπία! άλλα τουτο με μετέπεισε περι αυτού, ότι ένω' τασούτον έσπευδε να παρεμβαίνη εις τάς συνδιαλέξεις του Ουίλλισωνος, πολλακίς έβλεπε μακρην ώραν την Μαιρην συνδιαλεγόμενην μετά του Έβρίκου, όστις έφαινετο τότε πλέον εις μακαριότητα, και ουδέποτε έπληρίασε να τους διακόψη, άλλ' έμενε πάντοτε θεωρών αυτούς μακρόθεν, και μελαγχολικώς κύπτων την κεφαλήν πρό τό στήθος του.

— Ο καλός Έδουάρδος! είπεν η Άγλαία ειρώνικώς. Αί! και αφ' ου τά παρατηρήσατε όλ' αυτά τί έγινεν έπειτα;

— Έπειτα, απέκρίθην, ανέχωρσα από τό Λονδνον, και άπήλθον εις Έδιμβούργον, όπου διέτριψα όλον τό θέρος.

— Ω! τωόντι, είπεν η Άγλαία. Έπράξατε φρονιμάτα. Και έτελείωσα λοιπόν τό δράμά σας; Ητον κλασικώτατον, πρέπει να όμολογήσω. Γην ένόπητα του τόπου και χρόνου έχει ως ουδέν άλλο. Η της ύποθέσεως έλλείπει μόνη, διότι έλλείπει ύποθεσις.

— Αλλά, κυρία, απέκρίθην, δέν σας είπα ότι τό δράμά μου έτελείωσεν. Αν έμεινα τό θέρος εις Έδιμβούργον, δέν έμεινα όλην μου την ζωήν.

— Α! έχομεν και δευτέραν πράξιν, είπεν. Ας ιδώμεν λοιπόν.

— Τω όντι, έξηκολούθησα, μετά τρίμηνον διατριβήν εις την πρωτεύουσαν της Σκωτίας έπέστρεφον εις Λονδνον, όπως έκείθεν μεταβύ εις την Έλλάδα την πρώτην έπέραν διανύσας εις όλιγας ώρας όκτώ ημερών δρόμον, κατέλυσα εις Βιρυγγάμη, όπως έπισκεφθώ τό εργοστάσιον τουτο της βιομηχανίας, μίαν των έμπορικών καρδιών της Άγγλίας. Την δ' έπαύριον από πρώτα ανέχωρησα παλίν. Δέν ηξέύρετε, κυρία, όποιον πικρίας αίθημα, όποιον κενόν αισθάνεται εις την καρδίαν, όστις βλέπει έξυτον μονον, ξένον μεταξύ ζένων, και περίξ αυτού όλα τά πρόσωπα έδιάφορα, και κένεν βλέμμα να τον αναγνωρίξη, και κένεν στόμα να τον προσυειδιά, και ηξέυρει ότι ουδμία καρδιά πάλλει συμφώνως προς την καρδίαν του. Δέν διατρέχετε κίνδυνον να γνωρίσητε ποτέ, κυρία, τό αίθημα τής έγκαταλείψεως τουτο, διά να εκτεμήςητε όποιαν γασάν ήσανθην όταν την αυγήν, πορευθείς προς την άμαξαν, εύραίνεις αυτήν καθήμενον πρό εμού ήδη τον Έδουάρδον. Η βιρυγγάμη είναι τό κέντρον όπου συναντώνται αι δύο μεγάλοι της Άγγλίας σιδηροδρομικαι άρτηραι, η την Ανατολικήν και η την Δυτικήν παραλία παρατείνουσαι. Εγω είχον καταβη διά της πρώτης, ό δ' Έδουάρδος, εξ Ίρλανδίας έρχόμενος, διά της δευτέρας. Αν και η σήσις μας ήτον έπιπόλαιος μονον, και η γνωριμία μας λίαν εφήμερος, άλλ' μοι έφάνη ότι άπήνησα άρχαίον φίλον η και αγαπητόν συγγενή. τουτο δέ τώσω μάλλον, καθ' όσον απ' αρχής ό νεός ούτος είχεν ελκύσει την κλίσιν μου. Έφάνη δέ και ό ίδιος εύχαριστηθείς διά την συνάντησί μας.

Η φιλική συνομιλία ιβράχυνε την όδόν επιπερισσότερον αφ' ου, τι την ιβράχυνεν η άκατανόητος του άτμοϋ δύναμις, και έννοείτε ότι μεταξύ άλλων έγένετο πολύς λόγος και περι των έν Λονδίνο φίλων ημών. Τον ήρώτησα περι της Μαιρης, και μοι είπεν άποφεύγων, ως ένόμισα, μακρούς λόγους περι αυτής, ότι ήτον τωόντι πάντοτε ωραία περι του Έβρίκου, ότι η τύχη του έφαινετο βελτιωθείτα, και περι του Ουίλλισωνος, ότι είναι αποτρόπαιος άνθρωπος. Ούτω συνδιελεγόμεθα, και ό καιρός έπέτα, και σχεδόν ταχύτερον του καιροϋ έπετώμεν ημείς επί του σιδηροϋ δρόμου, μέχρις ου έφθάσαμεν εις τον σταθμόν του Ρύγθυ. Εν ω δέ ίσταμέθα αΰθι, ήκούσμεν μακρόθεν ασθμαίνουσαν την μηχανήν, και βροντώντας τους εκατόν τροχούς άλλης συνοδίας, ήτις μετ' όλίγου προέκυψεν από τό σκοτός ύπογειου σύγγιγος, ως έξερχόμενη από της γής τά έγκατα, και άπέναντι ημών προχωρούσα, παρήλθε προς τά δεξιά ημών.

Αίφνης παρετήρησα τον Έδουάρδον άλλοιωθέντα. Λαθών με δέ από την χείρα μέ βίαν, είδες, μοι είπεν.

— Μας όμιλείτε γλωσσαν άκατανόητον, διέκοψεν η Καλλιόπη. Αναφέρετε σιδηροϋν δρόμον, και φοβούμαι ότι δέν ηξέυρω τί έστι σιδηροϋς δρόμος. Ανέγνωσα, νομίζω, περι του Σαλμονέως, ότι κατέσκευατε σιδηράς γεφυράς, και τάς διέστρεχεν έφ' άμάξης, παρωδών την βροντήν του Διός. Είναι τοιοϋτόν τι οι σιδηροϋ δρόμοι;

— Οχι έντελώς. Σιδηροϋς δρόμος, . . . ήρχισα εγω.

— Αφήτε τώρα τους σιδηροϋς δρόμους! είπεν η Άγλαία.

— Οχι! διόλου, είπεν η Καλλιόπη, Τό τερπνόν τω όφελίμω, φιλάτη. Αναγκαιότερον είναι ν' άκούσωμεν πως γίνονται οι σιδηροϋ δρόμοι παρά τί έχειν εν ο Κύριος Έδουάρδος και διά να έννοήσω εκείνο πρέπει να ηξέύρω τουτο. Λέγετε λοιπόν, και αρχίσατε απ' αρχής.

— Και όταν τελειώσητε περι σιδηρών δρόμων, έξυπνήσατέ με, είπεν η Άγλαία.

— Απ' αρχής, Κυρία, είπον εγω προς την Καλλιόπην, άφεις την Άγλαίαν ήτις έπροσκοιέτο ότι κοιμάται, απ' αρχής μεγαλοπράγμων τις κερδοσκόπος συλλαυβάνει την ιδέαν ν' άφαιρέση την άπόστασιν μεταξύ δύο πεσάτων του Βρετανικού κράτους, και η να κερδήση η ν' άπολέση εκατομμύρια. Ανθρωπος κένης εις την Άγγλίαν εκθύμως δοθείς εν των σιδηροδρόμων τάς έπιχειρήσεις, κατήνησεν εν όλίγω χρόνω ό πλουσιώτερος σχεδόν του μυριοπλούτου εκείνου τόπου κεφαλαίουχος, και έπωνομάσθη βασιλεύς των σιδηροδρόμων. Είναι άληθές ότι, εν ω διετίρειον άόχη εν Άγγλία, έζεθρονίσθη μετά κρότου της βασιλείας του, και ένγυμώθη του πλούτου του, άλλ' τουτο, ως έλέγετο, διότι κατεδείχθη ότι δολιότης είχε συμμαχάται μετά της ίκανότητός του.

— "Ω! τῷ ὄντι! εἶπε· ἡ Ἀγλαία, ἀναβλέπουσα ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς. Πολλὰ περιέργων! Δότε μοι νὰ παρατηρήσω.

Καὶ λαβούσα τὴν εἰκόνα, — Λέγετε ὅτι δὲν κινεῖται δι' αἰμοῦ, ἐπρόσθεσε. Στρέψασα δὲ αὐτὴν μὲ τοὺς δακτύλους τῆς εἰς κῶνον, καὶ ἀνάψασα αὐτὴν εἰς τὸ κηρίον.

— Ἀπατάσθε, ἀνέκραξε καγχάζουσα Ἰδοὺ ὁ καπνός.

— Ὁ, Ἀγλοία! εἶπεν ἡ σοδάρᾳ Καλλιόπη. Διὰ νὰ τὴν τιμωρήσητε, κύριε, θὰ μ' εἰ-ήτε ὅ, τι ἤξεύρετε ἀκόμη περὶ τῶν σιδηρῶν δρόμων.

— Ἄλλ' ἡ Κορίτᾳ Ἀγλαία, εἶπον ἐγὼ, εἶναι ἀνυπόμονος ἢ ἀκούσῃ τὸ τέλος τοῦ δράματος.

— Παντελῶς, ἀπήντησεν ἐκείνη. Βαρύνομαι θανάσιμως τὸ δράμα σας.

— Ἄ! τότε ἀλλάζει, εἶπον ἐγὼ. Ἐξακολουθῶ λοιπὸν περὶ τῶν σιδηροδρόμων.

Ἀπὸ τῆς οἰκίας σας ἀναχωρεῖτε μὲ τὰ στρωματόδεσμά σας ἐφ' ἀμάξης, ἥτις σὰς μετακομίζει εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ σιδηροδρόμου, ὅπου κερουσιάζεσθε εἰς τὸν γραμματεῖα, ἰστάμενον ὀπίσω μικροῦ παραθύρου, καταβάλλετε τὴν τιμὴν τῆς θέσεως τὴν ἐκλέγετε, τῆς πρώτης, ἂν ἐπιθυμῆτε παγεὰ καὶ ὀλοσηρικὰ προσκεφάλαια, τῆς δευτέρας, ἂν ἀρχηθε εἰς εὐτελέστερα ἐξ ἀκλοῦ ἐριούχου, ἢ τῆς τρίτης, ἂν δύνασθε νὰ ὑπομείνητε τὸ ἀπερικάλυπτον ξύλον, καὶ συνοδοπόρους ἴσως ὑπὲρ τὸ δέον δημοκρατικούς. Ὁ Γραμματεὺς σὰς δίδει τότε μικρὸν γραμματίον, ἐμφαίνον καὶ διὰ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ διὰ τοῦ χρώματός του τὴν τάξιν ἣν ἐξελέξασθε, καὶ τὸν ἐξ οὗ καὶ τὸν πρὸς ὃν ὄρον σας, ἀρ' οὗ ἐπιτυπώθῃ δι' εὐκινήτου μηχανῆς τὴν ἡμερομηνίαν. Μετὰ ταῦτα δὲ μεταβαίνετε εἰς ἄλλο παράθυρον, ὅπου παραδίδετε τὰ στρωματόδεσμά σας. Ἐκεῖ ζυγί-

ζότερον κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον δρᾶσ' ἐμὲ δύναμιν τόσον ἀκατάχρητον, ὥστε ἡ μηχανὴ μόνη, ἀρηγιάσασα ποτὲ, ἤγοι ἀφ' ἑαυτῆς κινήσεια, ἐν ᾗ δὲ εἶχε τὸν ὀδηγὸν τῆς, καὶ ὑπετίθετο, ἐσβεσμένη, ὠρμηγε πρὸς ἐν ἐργατήριον, διέβρηξε τὸν τοίχον αὐτοῦ, ἔχοντα 14 δακτύλων πάχος, καὶ σχίσασα καὶ τὸν ἀπέναντι τοῦτου, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Τρέχει δὲ ἡ συνοδία ἐνιαχοῦ μὲν, ὡς ἐν Γερμανίᾳ, ὀκτώ ὥρας τὴν ὥραν ἄλλαχοῦ δὲ, φέρ' εἰπεῖν ἐν Ἀγγλίᾳ, δώδεκα ὥρας τὴν ὥραν, καὶ ἐνίοτε καὶ περισσοτέρας.

— Δώδεκα ὥρας τὴν ὥραν! ἀνέκραξεν ἡ Καλλιόπη. Ἀνὸς τῆρας λοιπὸν σιδηροδρόμος παρ' ἡμῶν ἐξ Ἀθηνῶν μέχρι Μετολογίου, ...

— Θὰ τὸν διατρέχωμεν, ἀπεκρίθη, εἰς τέσσαρας ὥρας. Ὅταν τὸ πρῶτον ἐφάνη τὸ πυρίπυρον τέρας αὐ-

ζονται, ἐπικολῶνται εἰς αὐτὰ γραμματίον φέρον τὸν τόπον τῆς διευθύνσεως καὶ ἰδιαιτέρον ἀριθμὸν, καὶ ἀντ' αὐτῶν σὰς ἐγχειρίζεται ἄλλο γραμματίον φέρον τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν. Ταῦτα δὲ πάντα ἐξετελέστησαν εἰς οὐτὸ δύο λεπτά, καὶ ἀπὸ τοῦ γραφείου διευθύνεσθε εἰς τὰς παρεκτετασμένας ἀτρακτοῦσας, καὶ ἐκλέγετε τὴν θέσιν σας κατὰ βούλησιν εἰς τὴν τάξιν ἀνήκετε.

Τότε δίδεται τὸ σημεῖον. Ὁ σταθμοφύλαξ κρούει κώδωνα, καὶ ἅα ἡ ἀμαξία δι' ἰδιαιτέρου μηχανισμού ἐκπέμψῃ συγγυμὸν διαρκῆ, καὶ ἐπιμένον, ὡς τετρατάξιδος τινὸς δράκοντος, καὶ εἶται ἡ συνοδία βρα-

τό, φλόγας καὶ καπνοῦς ἐευγόμενον, εἰς χαριέστερας καμπὰς ἐξελίσσον τὸ ἀπείραστον σῶμά του, μετὰ πατάγου ἀκίλλῳ λενου πρὸς τὴν θροντὴν καὶ μετ' ἀκατάχρητου δρᾶμῃ; καὶ ταύτητος διασχίζον τῆς Εὐρώπης τὰ πεδίον, τὰ ὄρη καὶ τὰς κοιλάδας. Ὁ γεωγράφος ἔμενε παρὰ τὸ ἄροτρον τοῦ ἀκινήτου ἀπὸ ἐκπληξίν μετέχουσαν ὁδοῦ, ὅ ἵππος σποδῶς φουτῶν καὶ ὀρθῶν τὴν χαίτην, ἐκάλπαζε μὲ σκιοτήματα ἴτατα, καὶ τὰ ποίμνια, ἀρίνοντα τὴν νομὴν των, ἐσευγον περιφρόδα πρὸς τὰ ὄρη. Ἄλλ' ἤδη πλέον ἄνθρωποι καὶ ζῶα ἐξώκειώθησαν πρὸς τὴν θέαν αὐτοῦ. Ὅταν παρέρχηται ὁ ἔρ-

πων γίγας, περιέργων εἶναι νὰ ἰδῆτε ὄχι τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀδιαφορίαν, ἀλλὰ τῶν ζῶων τὴν ἀφοβίαν. Ὁ βόυς δὲν καταδέχεται νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν του, τὸ ἄρνιον δὲν ὀφίνει τῆς βοσκῆς του τὴν χλόην, καὶ αὐτὸ τὸ πτηνόν, εἰς τῆς ὁδοῦ τὴν θάμνον καθήμενον, δὲν καίει νὰ κελαδῇ.

Ἐν τούτοις τρέχει ὁ γίγας, καὶ τὰ ἀντικείμενα παρέρχονται ἐμπρὸς σας ὡς ἀστραπαί, οἴκοι, δένδρα, γέφυραι, πόλεις, κοιλάδες καὶ ὄρη, διώκονται ὡς εἰς παραφρονα σταδιοδρομίαν, καὶ πρὶν ἰδῆτε τὸ ἐν τὸ διαδέχθη ἤδη τὸ ἄλλο. Ἐνίοτε κρέμασθε εἰς τὸ χεῖλος ἐπιδόφου κρηνοῦ καὶ νομίζετε εἰς ἐκάστην στροφῇ των τροχῶν ὅτι θέετε καταβρίθῃ εἰς αὐτόν. Ἄλλ' ἡ μηχανὴ ἀκολουθεῖ τὴν διαγεγραμμένην τῆς τροχίαν ἀταραχῶς καὶ ἀσφαλῶς ὡς ἀκολουθοῦσιν οἱ ἀστῆρες ἀπαρεγκλίτως τὸν οὐράνιον δρόμον των. Ἄλλοτε βυθίζεσθε εἰς τὰ σπλαγγα τῆς γῆς, καὶ μόνον εἰς λαμβάνετε ἀπὸ ἀμυδρὸν λύχρον ὅστις ἀπιστεται ἐντὸς τῆς ἀμάξης σας ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἡ μηχανὴ, συρίζουσα ὡς τραγλοδίαιτος ὄρις, διέρχεται τοὺς ὑπογίους θόλους, καὶ προκύπτει πάλιν θριαμβευτικῶς εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἀπὸ ἀποστάσεως δ' εἰς ἀπόστασιν ἀπαντᾶτε ἀνθρώπους, στολὴν, καὶ εἰς τὴν χεῖρα τρεῖς σημαίας φέροντας, καὶ χαιρετῶντας τὴν διερχομένην συνοδίαν· οὗτοι εἰσὶν οἱ ὁδοφύλακες, ὀφείλοντες νὰ μακρύνωσι πᾶν τὸ ἐμποδίων, καὶ ν' ἀναγγέλωσι διὰ λευκῆς μὲν σημαίας ἂν ἡ ὁδὸς εἶναι ἀσφαλῆς, διὰ πρασίνης, ἂν εἶναι ἐπισηαλῆς, καὶ δι' ἐρυθρᾶς ἂν εἶν ἐπικίνδυνος.

Ἄνὰ πᾶσαν δὲ μίαν ἢ καὶ ἡμίσειαν ὥραν ὑπάρχουσι σταθμοί, ὅπου ἡ συνοδία μένει λεπτά τινα πλείονα ἢ ἐλάσσονα, ὅπως ἀνταλλαγῇ τοὺς ἐπιβάτας καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν, καὶ ὅπως ποτίσῃ τὸν φλογερὸν ἵππον τῆς· διότι ἡ μηχανὴ ἀνά μ' ἂν καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἔχει ἀνάγκην νὰ πῆ χιλίους χόας ὕδατος, ὅς ἐξατμίζει εἰς τὸν ἐναγώνιον δόμον τῆς.

Τοιοῦτος ἦν ὁ σταθμὸς τοῦ Ρύγβυ, ὅπου ἐφθάσαμεν μὲ τὸν Ἐδουάρδον.

— Ἄ! ἐφθάσατε τέλος πάντων! εἶπεν ἡ Ἀγλαία. Δόξα τῷ θεῷ!

— Σὰς εἶπον, ἐξηκολούθησα ἐγὼ, ὅτι ἰστάμεθα εἰς αὐτόν, ὅταν ἴδομεν ἐρχομένην κατ' ἐναντίαν τῆς ἡμετέρας διεύθυνσιν, ἄλλην συνοδίαν, καὶ ὁ Ἐδουάρδος αἰφνης ὠχριάσας, μ' ἐκράτησεν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ μ' ἐρώτησεν εἰς εἶδα.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἐγὼ, καὶ ἐκυψα εἰς τὸ παράθυρον τῆς ἀμάξης νὰ πληροφορηθῶ τί ἐπρεπε νὰ ἰδῶ. Τὴν αὐτὴν δὲ στιγμήν ἐσῆρξεν ἡ μηχανὴ ἡμῶν τὸ καταχθόνιον σύριγγά τῆς, καὶ ἡ συνοδία μας ἤρχισε νὰ κινήται. Τότε ἀποσύρας ἐγὼ τὴν κεφαλὴν, —

— Τὸν εἶδον, εἶπον. Ὁ Οὐίλλισῶν.

— Ὁ Οὐίλλισῶν! ἀνέκραξεν ὁ Ἐδουάρδος, γενόμενος νεκροῦ ὠρότερος. Ὁ Οὐίλλισῶν, εἶναι ὁ Οὐίλλισῶν; εἰς ποίαν ἀμαξίαν ἦτον;

Καὶ ἐβρίθῃ εἰς τὸ παράθυρον.

— Εἰς τὴν τρίτην ἀπὸ τῆς μηχανῆς, εἶπον ἐγὼ. Ἄλλ' αἱ δύο συνοδίαι κινούμεναι ἤδη ἀμρότοραι κα-

ρῆλλον ἢ μία ἐμπρὸς τῆς ἄλλης βίλους ταχύτεραι μὲ τὴν ἡνωμένην ἀμρότερον σπουδῇ εἰκοσιτεσσάρων ὠρῶν εἰς τὴν ὥραν, ὥστε μόλις παροδικῆ σκιὰ ἐφάνη εἰς τὸ βλέμμα τοῦ Ἐδουάρδου, καὶ μετὰ ταῦτα διή-εσεν αὐτὰς μεγάλη ἀπόστασις εὐρυνομένη ἀνά πᾶσαν στιγμήν.

— Εἰς τὴν τρίτην! ἐκράξεν ὁ Ἐδουάρδος. Εἶσαι βέβαιος ὅτι ἦτον ὁ Οὐίλλισῶν;

— Βεβαίωτατος, εἶπον ἐγὼ. Ἐφόρει πῖλον τοῦ σκωτικού εἶδους, καὶ ἐπενδύτην λευκόν.

Τότε ὁ Ἐδουάρδος κτυπῶν μὲ τὴν χεῖρα τὴν κεφαλὴν του, ἐπέσεν ὡς λειποθυμῶν εἰς τὴν ἀμαξίαν, καὶ τὸν ἔλαβον εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Κατ' εὐτυχίαν ἤμεθα εἰς τὴν ἀμαξίαν μόνοι.

— Ἄρες νὰ ἐξέλθω, ἐρώναξεν ἔπειτα, νὰ τρέξω κατόπι.

Ἄλλὰ ταχέως ἐνόησεν ὅτι ἔλεγεν ἀτοκίαν, διότι εὐρισκόμενα ἤδη εἰς τὰ ὑποχθόνια σκότη τῆς σύριγγος τοῦ Ρύγβυ, καὶ ἐτρέχομεν πρὸς τριάκοντα ἀγγλικά μίλια τὴν ὥραν, καὶ οὔτε νὰ καταβῇ ἀπὸ τὴν ἀμαξίαν, οὔτε νὰ προφθάσῃ τὴν μακρυνθείσαν, εἶχε τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα.

— Ἄλλὰ τί συνέβη; τῷ εἶπον, τί εἶδες;

— Εἰς τὴν τρίτην ἀμαξίαν, ἀπεκρίθη μὲ τόνον ἀπελπισίας, εἶδες τὸν Οὐίλλισῶνα; εἰς τὴν ἰδίαν εἶδα τὴν Μαίρην. Εἰς Γραιτναγρεῖν διευθύνονται· πρέπει νὰ προφθάσωμεν, νὰ τὴν σώσωμεν, πρὶν ρθᾶτῃ εἰς Γραιτναγρεῖν.

— Καὶ τί εἶναι τὸ Γραιτναγρεῖν; ἠρώτησεν ἡ Ἀγλαία;

— Τὸ Γραιτναγρεῖν, ἀπεκρίθη, εἶναι χωρίον καίμενον εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τῆς Τουίδης, τοῦ κοιταμοῦ τοῦ διατροῦντος τὴν Σκωτίαν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν. Τὸ Γραιτναγρεῖν εἶναι τὸ καταφύγιον τοῦ λαθρεμπορίου τοῦ Βρετανικοῦ ἔρωτος. Εἰς τὴν Σκωτίαν ὑπάρχει νόμος ὅτι ἅμα ἀνὴρ καὶ γυνὴ κηρύξωσιν ἐνώπιον ἐνὸς μόνου μάρτυρος ὅτι εἶναι σύζυγοι, ἀμέσως θεωροῦνται ὡς νομίμως συνεζευγμένοι. Ἐπειδὴ δὲ ὁ αὐτὸς νόμος δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅσοι κωλύονται ἐνταῦθα ἀπὸ τῶν γονέων τὴν φρόνησιν ἢ τὴν ἰδιοτροπίαν, ἢ ἀπὸ ἄλλην τινὰ αἰτίαν, νὰ συζευχθῶσι, ἀπεύδουσι πρὸς τὸ Γραιτναγρεῖν, ἐκεῖ τὸν πρῶτον τυχόντα λαμβάνουσιν ὡς μάρτυρα ὅτι θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ὡς νενυμφευμένους, καὶ ἐπιστρέφουσιν εἰς Ἀγγλίαν ὡς σύζυγοι ἐνώπιον θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Καὶ ἐπειδὴ πᾶσα βιομηχανία εὐρίσκει καὶ τὸν ἀσκήσοντα αὐτὴν, ὅταν εἶναι ἐπικερδῆς μάλιστα, εὐρέθη καὶ εἰς Γραιτναγρεῖν εἰς σιδηροουργός, ὅς τις ἀνέλαβε νὰ εὐλαγῇ ὄλους τοὺς αὐτοσχέδιους τούτους γάμους. Ἐνοεῖτε δὲ ὅτι αὐτόν, ἂν τινα καὶ ἄλλον ὠφέλησεν, ἢ ἐφεύρεσις τῶν σιδηροδρόμων.

— Ἄλλὰ πῶς νὰ φθάσῃ; εἶπον ἐγὼ· ἐκεῖνοι διευθύνονται πρὸς βορρᾶν καὶ ἡμεῖς πρὸς μεσημβρίαν· καὶ ἂν κατορθώσῃ νὰ καλινδραμῆσθαι πρὸς δίωξίν των, πάντοτε θὰ σὲ προλαμβάνωσι κατὰ δύο ἢ τρεῖς σταθμούς.

Ὁ Ἐδουάρδος ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, κρατῶν

τὸ πρόσωπόν του εἰς τὰς χεῖρας του κεκρυμμένον. Ἐπειτα δὲ ἀναβλέψας πρὸς ἐμὲ,

— Εἰς τὰς πράξεις μου, εἶπεν, ἔχω ἀνάγκη ἑνὸς βοηθοῦ καὶ μάρτυρος. Ἄν καὶ δὲν ἔχω οὐδὲν δικαίωμα νὰ σοὶ τὸ ζητήσω, ἐπιτρέψον μοι ὁμῶς νὰ σ ἐρωτήσω ἂν θέλῃς καὶ δύναται νὰ μοὶ θυσιάσῃς δύο ἡμέρας.

Τοιαύτην ὑπηρεσίαν, δὲν ἤθελον ἀρνήσθαι οὐδὲ εἰς ἐνδεκῶς ἀγνωστῶν ἀνθρώπων, ἂν μοὶ τὴν εἰήτηι. Ἰ πεσγέθην λοιπόν.

— Ἀλλὰ ποῖον δικαίωμα, εἶπον, ἔχομεν νὰ τοῦ διώξωμεν, καὶ νὰ ἀναγκάσωμεν εἰς ὅτι κυρίως δὲν μᾶς ἀφορᾷ.

— Δικαίωμα! εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος μείνας ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σίνουσι. Ἀφ᾽ αὐτὴν πῆν μερίμνα εἰς ἐμὲ, ἐπρόσθεσαν ἔπειτα, ὑπάρχει πρὸς δικαιοσύνην μας ὄχι μόνον δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ χρεὸς ἀκόμη.

Καὶ κρύψας τὸ πρόσωπον εἰς τὰς δύο του χεῖρας ἐβίωπασεν. Ἀλλ' ἡ παραχρῆ τὸ ἦτον μεγάλη, καὶ ἀπερίγραπτος ἡ νευρική του ἀνομοιομονητα. Εἰς πᾶσαν στιγμὴν ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ παράθυρον νὰ ἰδῇ ἂν δὲν ἐφθασαμεν ἀκόμη εἰς τὸν σταθμὸν, μέχρι: οὐ ἤκούσθη τῆς μηχανῆς ὁ συρ γυῖς, ἀναγγέλων ὅτι ἐπιησιάζομεν, διότι αἱ βραδυτοροὶ λεγόμεναὶ συνοδίαι, οἷα ἦτον ἡ ἐδική μας, σταθμεύουσι συνεχῆστατα, πολὺ μικρὰς μετ' ὀλίγων λεπτῶν πορείαν, καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρουσι ἀπὸ τὰς ταχυπόρους, αἵτινες ἴσταντο μόνον ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν.

Ἀμα λοιπὸν ἐφθασαμεν, ἐπηδήταμεν ἀμφοτέρω εἰς τὴν ἀποβάθραν, καὶ ἀζητάμεν τὴν συνοδίαν νὰ ἐξέλθῃ χωρὶς ἡμῶν τὴν πορείαν τῆς.

Τὴν αὐτὴν δὲ στιγμὴν διευθύνθη ὁ Ἐδουάρδος πρὸς ἀνθρώπον ὅστις ἠτύχως ἐπερίπατε εἰς τὸ μέρος ἵπου ἀπέβημεν, καὶ ἐκ τῆς στολῆς του διεκρίνετο ὡς τὰ τῆς Ἀστυνομίας ἐπιτετραμμένος, καὶ λαβὼν αὐτὸν κατὰ μέρος, τὴν ὁμίλησεν εἰς τὸ οὐ: καὶ τὴν ἐπέδειξε τινὰ ἔγγραφα. Ἀμέσως δὲ ἐτήλησομεν καὶ οἱ τρεῖς εἰς: δωμάτιον κείμενον ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας καὶ φέρον, ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὑπερθύρου τὴν ἐπιγραφὴν « Γραφεῖον τοῦ Ἡλεκτρικοῦ Τηλεγράφου ». Ἐν-αὐθᾶ εὔρομεν δύο γραμματεῖς: τοῦ τηλεγράφου, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἑνα ἐξ αὐτῶν ὁ Ἐδουάρδος:

— Ἡ ἐσχάτη συνοδία, ἠρώτησεν, ἦστις ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐδῶ, ποῦ εὑρίσκειται τῶρα;

Ὁ Γραμματεὺς ἀπέβλεψεν εἰς μὲγα χρονόμετρον κρεμάμενον εἰς τὸν τοίχον, καὶ ἀπεκρίθη:

— Πλησίον τῆς πόλεως Κόβεντρυ.

— Καὶ πότε φθάσει ἐκεῖ, ἠρώτησε πάλιν ὁ Ἐδουάρδος.

— Μετὰ πέντε λεπτὰ εἶπεν ὁ ἄλλος.

Τότε ἄμέσως λαβὼν ὁ Ἐδουάρδος τὸ χαρτοσυλάκιόν του, ἔγραψε διὰ μολυβδόκονδύλου μὲ χεῖρα σπασμωδικῶς κινουμένην, τὰ ἐξῆς: *Εἰς Κόβεντρυ, Ἀστυνομική διαταγή. Εἰς τὴν τρίτην ἡμαζαν πρῶτην διαίρησιν, ἀνθρώπος μελανόφθαλμος, μελανότριξ, ὑψηλός, φρεσι, λευκὸν ἐπένδυση καὶ πύλον Πλαγγέριον. Καλεῖται Οὐδέλλισον Νὰ συνιληθῇ.*

Καὶ σχίσας τὸ φύλλον ἐρ' οὐ ἔγραψε ταῦτα, καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ἀστυνόμον. οὗτος δὲ, ἀναγνούς

ταχέως, τὸ μετεβίβασεν εἰς τὸν Γραμματεῖα τοῦ Τηλεγράφου.

Ἀπέναντι τῆς θύρας τοῦ δωματίου ἴσταντο παρὰ τὸν τοίχον ἐπὶ δύο τραπέζων δύο μικρὰ κιβώτια, ἔχοντα ὡς τριῶν ποδῶν ὕψος, δύο περίπου πρὸς πλάτος, καὶ ἴσως ἑνὸς ποδὸς βάθος. Ἐκαστον τῶν κιβωτίων τούτων εἶχεν εἰς τὴν ἐμπροσθίαν αὐτοῦ ἐπιφανεῖαν δύο λαβίδας, τὴν μίαν πλησίον τῆς ἄλλης, καὶ ὑπεράνω αὐτῶν δύο μαγνητικὰς βελόνας καθήκτως: διατεθειμένας. Ὁ Γραμματεὺς λοιπὸν ἐστάθη ἐμπρὸς τοῦ ἑνὸς κιβωτίου, καὶ ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖρας τὰς δύο λαβίδας.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν ἡ Καλλιόπη σὰς ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐννοῶ πολλὰ καλὰ τὸ κιβώτιόν σας.

— Ἐχετε δικαίον, εἶπα ἐγὼ. Ἴδού εἰς τὸ χαρτοσυλάκιόν μου ἔσχεθίσα ἐν ἐξ αὐτῶν. Γὰ ἀτελεῖς τοῦτο διάγραμμα θέλει σὰς δῶται ἀκριβεστέρην αὐτοῦ ἰδεάν ἀπὸ τὴν περιγραφὴν μου.

— Ἄ! τί περίεργον, εἶπεν ἡ Ἄγλαϊα. Ἄστε νὰ ἰδῶ.

— Ἡξεύρω ἑξείρας, κυρία, ὅτι κυρπολεῖτε ὅ,τι ἐγγίζετε, ἀπεκρίθη δεικνύων τὴν εἰκόνα μακρόθεν.

Ἡ Ἄγλαϊα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ βιβλίον τῆς διαστροφουσα τὰ χαρίεντα χεῖρά της ἐγὼ δὲ ἐξήκολούθησα. ὡς νῶπις, ἀνεγύρησεν ὁπὸ νηπί. (Ἀκολουθεῖ.)

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

κατὰ χρονολογικὴν καὶ εἰδογραφικὴν σειρὰν καὶ ἐν ἀλφαβητικοῖς πίνακιν,

Ἰπὸ

Κ. ΑΣΩΠΙΟΥ

Καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων ἐν τῷ Πανεπιστ. Ὁθωνος.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

A—Z

Ἐν Ἀθήναις. Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Σ. Κ. Βλαστοῦ, 1850. Εὐρίσκειται ἐν Ἀθῆναις, παρὰ τῷ ἐκδότῃ ἐν Ν α υ π λ λ ι φ, παρὰ Κ. Σ. Σοφῆ ἐν Σ δ ρ φ, παρὰ τῷ Κ. Π. Μέμφ' ἐν Σ μ ὕ ρ η η, παρὰ τῷ Κ. Γ. Ἰωσήφ Μάγγη, Τιμὰται Δρ. 12.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

Συνταχθεῖσα μὲν γερμανιστὶ ὑπὸ Ἰ. Χ. Α. Σ χα φ λ ο υ, μεταφρασθεῖσα δὲ ὑπὸ Γ. Γερ ν α δ λ ο υ καὶ ἐκδοθεῖσα δαπάναις Ἀνδρέου Κορομηλά. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῆς Τυπογραφίας Ἀνδρέου Κορομηλά, 1849. Δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς προεισαγωγὴ τοῦ ἀνωτέρω συγγράμματος. Τιμὰται Δρ. 4.

FANTASIA e CUORE

Versi di

MARCO ANTONIO CANINI,

Italiano di Venezia.

Atene, coi tipi di Giovanni Angelopolo. 1850.

Ἐκδόσεις τῶν Ἑλλήνων συγγραφ. ὑπὸ Jacobs καὶ Rost. 8, 1820—1846 Hennings.

Τὸ πρῶτον τάλ. ἀξίζει κατὰ τὸ συνάλλαγμα δρ. 4, 35, διαιρεῖται δὲ εἰς 30 γροσίκια. Εἰς τὴν τιμὴν ταύτην ἄνευ ἐξόδων δύναται νὰ φερθοῦν τὰ βιβλία ταῦτα ἐντὸς 2 μηνῶν ἀπὸ τῆς παραγγελίας των.

Ὀμήρου Ἰλιάς με σημειώσεις ὑπὸ F. Spitzner 1832—36	Τάλ. πρ. 5 20 γρ.
Ἡσιόδου τὰ ἅπαντα με σημ. ὑπὸ Goettling 1843.	• • 1, 26
Πινδάρου • • • • • Disson 1830.	• • 2, 23
Αἰσχύλου Ἀγαμέμνων με σχόλια ὑπὸ Klausen 1833.	• • 1 25.
Χοηρόροι • • • • • ὑπὸ Klausen 1835.	• • 1 15.
Σοφοκλέους Φιλοκτήτης • • • • • ὑπὸ Wunder	
Οἰδίπους ἐπὶ Κολοίφ.	
Ἀντιγόνη.	
Τραχίνιαί.	
Ἄναξ.	
Ἡλέκτρα.	
Οἰδίου τύραννος	• • 5, 5
Εὐριπίδου Ἀνδρομάχη, Ἀλκηστis, Μηδεία, Ἐκάδη.	
Φιλοκτήτης Ἑλένη, Ἡρακλῆς μαινόμενος ὑπὸ Pflug	
Φοίνισσαι ὑπὸ Klotz με σχόλια 1829—41	• • 4 10
Θεοκρίτου τὰ σωζόμενα ὑπὸ Βεττερμανίου 1830	• • 1, 25
Ἀνακρέοντος • • • • • ὑπὸ Μοβίου 1826.	• • 15
Ἐπιγράμματα • • • • • ὑπὸ Ἰακώβου 1826.	• • 2—
Θουκυδίδης • • • • • ὑπὸ E. Poppo 1847.	• • 5, 8
Ξενοφῶντος Κύρου Παιδεία ὑπὸ Bornemann 1828.	• • 1 12
Ἰσοκράτους Ἰσοκράτους ὑπὸ Kuehner, 1841	• • 1 15
Οἰκονομικός ὑπὸ Bretenbach 1841	• • 1 —
Ἀγχιλάος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ 1846	• • 1 —
Ἰέρων ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ 1847	• • 1 —
Πλάτωνος ἅπαντα εἰς 9 τόμους ὑπὸ Stallbaum 1840	• • 21 5
Ἰσοκράτους, μέρος πρῶτον ὑπὸ Βρεμίου 1831	• • • 25
Λυσίας καὶ Αἰσχίνης ὑπὸ Βρεμίου 1828	• • • 2
Βασιλικῶν βιβλία ἐξήκοντα ἔκδοσις Heimbach εἰς 5 τόμους εἰς 4.	
Ἐξ αὐτῶν εὐρίσκειται παρ ἡμῶν ἐν ἀντίτυπον τιμῶν. δρ. 175.	